

دانشمند کم نظیر و عالم بزرگوار شیعه "علامه حلی" (648 ق)

ابومنصور حسن بن سدید الدین یوسف بن زین الدین علی بن مطهر حلی، ملقب به آیت الله، جمال الدین و فاضل و معروف به علامه و نیز علامه الدهر،

ابومنصور حسن بن سدید الدین یوسف بن زین الدین علی بن مطهر حلی، ملقب به آیت الله، جمال الدین و فاضل و معروف به علامه و نیز علامه الدهر، در شب 29 رمضان سال 648 ق از خاندانی پاک و سرشت در شهر حله در عراق به دنیا آمد. پس از فراگیری مقدمات، به محضر عالمان بزرگوار هم چون محقق حلی، خواجه نصیرالدین طوسی، کاتبی قزوینی و سید بن طاووس و... راه یافت و به مدارج عالی علمی رسید. وی پس از درگذشت محقق حلی، در حالی مرجعیت مسلمانان را به عهده گرفت که تنها 28 سال از عمر شریف او می گذشت و این امر حاکی از نبوغ و شخصیت والای اوست که در این سنین، تمام دانش و فضایل اخلاقی و کرامت های معنوی را کسب کرده و به مقام شامخ مرجعیت نایل گشته بود. مورخان، عصر علامه حلی را دوره و توسعه و پیشرفت دانش در سراسر جهان اسلام دانسته اند. زیرا وی جایگو فرمانروای مغولی را به پذیرش مذهب تشیع تشویق کرد که این امر در رواج مذهب تشیع بسیار موثر بود. علامه حلی برای نشر علوم اسلامی، تلاش خستگی ناپذیری انجام داد. او نخستین فقیهی بود که ریاضیات را وارد فقه نمود و فقه استدلالی را تکامل بخشید. کشف المقال فی احوال الرجال، تبصرة المتعلمین، تذکرة الفقهاء، الاسرار و ده ها کتاب ارزشمند دیگر از آثار وی می باشد. علامه حلی در 21 محرم سال 726 ق در 78 سالگی بدرود حیات گفت و در نجف اشرف مدفون شد.